

1995 MEHMED ZAHİD KOTKU HOCAEFENDİ'Yİ ANMA SOHBETİ

es-selâmü aleyküm ve rahmetullah.

a. Benden Sonra Bu Vazifeyi Sen Yaparsın Evladım

Muhterem kardeşlerim, hepinize candan dualar ederim. Allah razı olsun. Hocamız'ın vefatından sonra da te'sirâtı, tasarrufâtı, himmetleri devam ediyor. Bendenize “Benden sonra bu vazifeyi sen yaparsın evladım.” dediği zaman ben çok utanmıştım. Şöyle kendimi derleyip toparlayıp dedim ki: “Yani bu çok büyük bir vazife. Ben bunu götüremem, yürütemem, bu yükü taşıyamam. Çok ağır bir yük, çok zor bir iş.” demiştim. Kerimesi de yanımdaydı. O da “Baba biz bu işi yapamayız. Çok zor bir iş, muazzam bir iş.” diye söylemişti. Hocamız da “O zaman size yardım ederler.” demişti. Yani bu bizden olan bir şey değil. Bir yerlerden bir yardımlar geliyor Hocamızın vaat ettiği şekilde. Çok olağanüstü bir gelişme ve büyüme halinde devam ediyor çalışmalar. Ben de hayret ediyorum. Biliyorum kendi acizliğimi ve hiçliğimi ama olaylar, hizmetler o kadar büyük çapta ki yani Hocamızın zamanının mesela on katı, yirmi katı, elli katı. Tabii böyle olması

normal, yani gelişmenin bu tarzda olması normal. O zaman size yardım ederler şeyini aynen, kerametini aynen görüyoruz. Ve hakikaten maddî manevî, görünen görünmeyen Allah'ın ordularından çok yardımlara mazhar oluyor müslümanlar, özellikle cemaatimiz. Allah razı olsun. Kendisinin de herhalde himmetleri ve yardımları ve tasarrufâtı da devam ediyor.

b. Hocamızın Tesiri Devam Ediyor

Rüyalarımızla ilgisi, bizlerle ilgisi devam ediyor. Medîne-i Münevvere'de vefat etmiş olan bir başka şeyh efendiye bağlı bir Abdullah Efendi vardı, Allah rahmet eylesin. İzmirli Abdullah Efendi derlerdi. Hâl ehli bir sevimli zât idi. “Ben başka bir şeyhe bağlı olduğum halde Hoca Efendi hazretlerinin ilgisi, nezaketi, zarafeti ve himmeti hala üzerimde devam ediyor.” diye söylemişti Medîne-i Münevvere'ye gittiğimiz zaman. “Hocamdan görmediğim ikrâmâtı kendisinden gördüm.” diye söylemişti. Bazı rüyalarından bahsetmişti. Hocamızın hakikaten bugün bizim karşı karşıya kaldığımız meselelerle ilgili dahi şeyleri oluyor, enteresan müdahaleleri oluyor. Hayretler içinde kalıyoruz.

Bir grup ihvânımız, Hocamız'ın vefatı sırasında örfî idare vardı. Kardeşlerimiz endişe içindeydiler. Çünkü bazı kimseler demişler ki “Yani MSP'lileri, partilileri hapse alıyorsunuz da niye hocasını almıyorsunuz hapse, onu da alın. Onun da muhakeme edilmesi lazım, o da suçlu.” demişler. Böyle bir kritik devre idi. Hocamız dünyasını değiştirdi, âhirete irtihal eyledi. İrtihâl-i dâr-ı bekâ eyledi. Ama örfî idare var. Sıkıntılar var, şeyler var. Hocamızdan sonraki Hocamızın emri istiflah meselesi, vazifeyi bize verdiği meselesini biz ilan edemedik, söyleyemedik. Bilen bilsin, bilmeyen ne yapalım dursun dedik. Bazıları rüyalarında bunları görmüşler. İsmen söyleyebileceğim şahıslar. Mesela bir tanesi, İsmail Turan bey Libya'daydı. “Ben hocamızın vefatını ve sizin onun yerine geçeceğinizi gördüm.” dedi. Kendisi Ankara'dadır. Bazı hanımlar, Adapazarı'nın Pamukovası'nda bir köy vardır. Eski bir köy ve bizim orada eskiden beri köklü ihvânımız var. Onlar hocamızın vefatına çok üzülmüşler. Ondan sonra ne yapalım demişler, hocasız kalmayalım. Çünkü bir insan şeyhi de olsa vefat edince bir yere bağlanması lazım. Terbiyenin tabiatında bu var, yani mürşidinin

yaşayan kimse olması lazım. Eğer vefat etmiş bir kimseyle idare etmek bahis konusu olsaydı, Peygamber Efendimiz kâfi idi. Onun için mutlaka hayatta olan bir mürşide bağlanmak lazım. Kendi akıllarından birisini düşünmüşler, bulmuşlar ve bağlanmışlar. Benim hiçbir şeyden haberim yok. O zaman henüz Ankara'dayım. Adapazarlı hacı teyzeler var, mübarek yani *aleyküm bi-dîni'l-acâiz* buyruluyor şeyde[hadîs-i şerîfte,] bu hacı teyzelerin de dindarlığı örnek dindarlıktır yani. Her zaman böyle olmuştur. Yaşlı teyzelerin dindarlığı örnek alınacak bir dindarlıktır. “Size acûzelerin dindarlığını tavsiye ederim.” diye de buyrulmuştur. Çok samimi şey oluyorlar. Onlar naklettiler, rüyalarına hocamız girmiş, azarlamış. Dönün bakalım tekkenize demiş, hadi bakalım diye. Döndürmüş şeyleri de, yani bir yere bağlandıkları yerden rüyada döndürmüş.

Bendeniz kardeşiniz Medîne-i Münevvere'deydim. Peygamber Efendimiz'in minberiyle evi arası cennet bahçelerinden bir bahçedir diye rivayet var. Oraya teveccüh çok fazla. Direkleri özel işaretlerle işaretlenmiş. Peygamber Efendimiz'in ilk mescidinin olduğu kısım. Halıları bile değişik renklidir, beyaz

renklidir. Öbür taraftaki halılardan farklıdır. Ve orası her zaman rağbet gören kısmıdır mes-cidin. Başka yerleri تنها olsa bile, orada ka-labalık yığılır. Ben de o güzel yerin o cennet havasından istifade etmek için oraya bir kere-sinde gittim, epeyce bir oturdum. Uzunca bir zaman, uzunca epeyce uzunca bir zaman otur-dum. Tabii yanımıza gelen oluyor, giden olu-yor. Şöyle bir ayak basacak kadar yer bulsa orada iki rekât namaz kılmak isteyenler oluyor filan. O kalkınca hemen arkasından birisi der-hal orayı kapıyor. Böyle bir rağbetli yer. Ben orada uzun zaman oturdum. Tabii iyi niyetle oturdum, böyle bir sevap hırsıyla oturdum. Gece rüyamda evladım, dedi Hocamız cennet mekân. Rüyama geldi. Evladım dedi, sen mes-cidin arka taraflarında zikirle meşgul ol. Orası daha iyidir, öbür tarafı çok fazla işgal etme dedi. Yani böyle günlük olaylarla böyle bizimle yani sizinle, sizlerle yani benim şahsıma mah-sus bir şey de değil. Çünkü arkadaşlardan duy-duğum olaylar var. İlgisi, irtibatı devam edi-yor. Medîne-i Münevvere'deki bir kardeşimize rüyasında görünmüş, demiş ki: "Mustafa, artık hadi Allahısmarladık, gitme zamanımız geldi." Kalkmış rüyadan, hanımına demiş ki

hocamız vefat etti. E nereden bildin? Benimle vedalaştı demiş. Telefon açalım. Hadi bakalım. Telefon açmışlar, öyle. Bunun gibi birkaç misal var bildiğimiz, yani nezaketi o kadar fazla ki, yani ayrılacağı zaman da öyle sevdiği insanları ziyaret etmiş olduğunu tespit ettim yani, vedalaşmış olduğunu, “Hadi Allahısmarladık artık ben gidiyorum.” dediğini müteaddit misallerden biliyorum.

Tabii Allahu Teâlâ hazretlerinden niyazımız bizi sevdiği yoldan ayırmamasıdır. Esas olan odur. Hocamızdan gördüğümüz en büyük edep, tasavvuf konusundaki en bariz hakikat tasavvufun Kur’ân-ı Kerîm’e, sünnet-i seniyyeye uygunluğudur. Bundan dolayı ne kadar şükretsek, ne kadar sevinsek azdır. Elhamdülillah. Çünkü dünya üzerinde pek çok insan var, pek çok iş yapıyor ama yaptığı şey Resûlullah’ın yolunda olmayınca, bid’at olunca kıymeti olmuyor. Ama yine güzel bir şey yaptım sanıyor. Mesela yeri gelmişken söyleyeyim. Alevilerin cem evi kurması meselesi. Şimdi bizim ilahiyat fakültesinden mezun Ruhi Kolalı filan var. Rektörlük yaptı Ege Üniversitesi’nde. Şimdi Muğla Üniversitesi’nde dekan-

lık yaptı ilahiyat fakültesinde. Onların kitaplarında okudum, yazılarında okudum. Efendim tekke gibidir, açsınlar diyor. Tekke gibidir, açsınlar. Açamaz. Öyle şey olmaz. Hz. Ali Efendimiz'e mensupsa açamaz. Hz. Ali Efendimiz cem evi açmışsa, Hz. Fatıma anamız cem evine gitmişse, Hz. Ali Efendimiz'le Fatıma anamız cem evinde olduğu gibi kadın erkek karşı karşıya sema yapmışsa söylesinler. Yapmadıysa yapamaz. Hz. Ali Efendimiz'in yolundayım dediyse yapmaması lazım. Yani birtakım insanların birtakım şeyleri kutsal sayması, benimsemesi, ona kutsî duygularla bağlanması, onu yapması başka şeydir. Yaptığı şeyin kabul olması başka şeydir. Yaptığı şeyin sünnet-i seniyyeye uygun olması lazım, Kur'ân-ı Kerîm'e uygun olması lazım. 72 millet dahi elin yüzün yumaz değil. Yani abdest sadece temizlikse herkes temizliğini yapıyor. Allah'a inanmak sadece kalpteki bir duyguysa nice insan var, Allah'a inanıyor. Sırp'ı da inanıyor. Belki Yunanlısı da iyi bir şey yapıyorum diye bu katliamlarını, bu rezaletleri, bu fecaatleri bir şeylerle yapıyor. Ama ölçü şeraihtir, şeriate bağlılıktır, sünnet-i seniyyeye uygunluktur. Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda olmaktır.

Hocamız'ın o husustaki titizliğini hiç unutmuyorum. Süleymaniye Kütüphanesi'nde çalışıyordum. Çok güzel yazmalar var, böyle mest oldum. Çok güzel de, bazen *Mecmuatü'l-Fevâid* deniliyor. Fâideler, faydalı bilgilerin not alındığı kitaplar demek böyle, onların toplandığı. Oralarda da çok nefis malzeme oluyor, yani böyle insan onları toplasa, anlatsa, kullansa çok zengin malzeme, güzel malzeme. Ben oradan bir güzel şiir yazdım. Süleymaniye Kütüphanesi'nde çalıştım çalıştım. Akşam eve geldim. Güzel şiirler, dînî şiirler filan. Şiirin şu anda unuttum aslını ama ana çerçeve olarak şöyle bir şeydi; “Yâ Rabbi! Sana layık kulluk yapamadım, yani günah işledimse de her ne kadar günah işledimse de yine biliyorsun ki sana inanıyordum, inanmaktaydım.” filan gibi böyle bir şairane duygu. Şiirde bu işleniyor. Yani senin varlığını hiçbir zaman inkâr etmedim filan. Ben bunu böyle ne güzel söylemiş, mütevazı söylemiş filan diye beğendim, defterime yazmıştım. Hocamız kaşlarını çattı. Öyle şey olmaz dedi. Öyle şey olmaz dedi. Allahu Teâlâ hazretlerinin kulluğu ciddi iştir, öyle laubaliliğe gelmez. Böyle sululuğa müsait değildir bu şey. Titremek lazım dedi. Hadîs-i şerîfte

de öyle buyruluyor yani. *U'budullahe alâ hazerin*. Yani Allah'tan korkarak ibadet edin. Ne o laubalilik, yani bizim büyüklerimiz biraz birisi fazla güldü mü; "Sıratı geçtin de mi gülüyorsun?" derlerdi. "Yani ne oluyor, niye gülüyorsun bu kadar? Sıratı geçtin de mi gülüyorsun? İş bitti mi yani? Cehennemden kurtuldun da, cennete girdin de mi bu kadar böyle ferahlanıyorsun?" derlerdi. Hocamızdan bunu öğrendik; yani böyle sağlam yürümeyi, gevşemeyi, sünnet-i seniyyeye sımsıkı sarılmayı, edebiyat bâbında da olsa, fantezi bâbında da olsa sapasağlam, böyle takvâ üzere yürümeyi öğrendik.

c. Tasavvuf Formalitelerden İbaret Değildir

Allah razı olsun. Tasavvufun böyle taç, hırka, asâ, ibrik, leğen vesaire yani dış formlardan ibaret olmadığını öğrendik. Kendisi böyle kerametleri derya gibi çok olan bir büyük hakiki velî olduğu halde, büyüklerimizin, onun yanında bulunanların anlattıklarına, kısmen işte Sabahattin Bey'in anlattıklarına şahit oldum. Bakın bir motor fabrikası yaptırması, bizi teşvik ettiği şeyler. Abdülaziz Hoca Efendimiz'in mesela bütün ihvanı üniversitede

asistan kalmaya teşvik etmesi. O zaman ben hatırlıyorum, Teknik üniversiteden mezun olanlar dışarıda öyle yüksek itibar görüyorlardı ki, o kadar yüksek maaş alıyorlardı ki yani sen asistan ol demek, onlara maaşının alabileceği maaşın üçte birini al demektir. Çünkü devlet memurluğu kadrosunda hem de böyle tazminatı filan olmadan az bir miktar veriliyordu asistanlara. Zaten birçok ihvânımız tahammül edemedi. Asistanlıktan özel hayata kaydılar. Özel hayatın parası çok, cazibesi fazla, kaydılar. Ama bir kısmı, Mustafa Köseoğlu vesair kardeşlerimiz profesörlüğe kadar sabrettiler, şey yaptılar, o ünvanları aldılar. Onları oraya teşvik etmesi, yani tekkemizin bu işe teşvik etmesi dervişleri.

Sonra benim hoşuma giden şeylerden birisi, bizim Ankara'da talebelerimizden şeyler var, hadis kürsüsünde asistan oldular, doçent oldular. Belki şimdi profesör olmuştur. Gümüşhaneli Hocamızın *Râmûzü'l-ehâdis*'i alıyormuş, sınıfa geliyormuş tenkit ediyormuş, işte bak şurada zayıf hadis var, burada bilmem şu var filan diye. Ben iftihar ediyorum ki bir tekkede ders kitabı, mûtad tedavül edilen kitabın hadis kitabı olması çok büyük bir şey. Hocamız

bana *Râmûzü'l-ehâdîs* icazetini şartlı vermişti. Evladım istediğın hadisleri oku, istediklerini atla demişti. *Râmûzü'l-ehâdîs*'i yazan Gümüşhaneli hocamız da “Bu hadis tâkibâta uğramıştır hadis alimleri tarafından. Bu hadis, *la şey filan* birtakım tabirler var hadis alimlerinin, mevzu, bu hadis mevzudur.” vesaire filan dedikleri şeyler var. Onları almış Gümüşhaneli hocamız. Gümüşhaneli hocamız mevzu hadisi bilmez bir insan değil. Ama şuradan kaynaklanıyor; Mekke-i Mükerreme’de bir alimle konuşmuştuk. Çok zarif bir insan, büyük bir alim. Peygamber Efendimiz’in de sülalesinden. Ben böyle biraz açtım da meseleyi, kısaca dedi ki; “Mutassavvıflar hüsn-i zanla bakmış rivayetlere, hadis alimleri de kaşlarını çatarak, keskin nazarla bakmışlar. Biraz böyle sert davranmışlar.” dedi. Mesele biraz oradan kaynaklanıyor. Bir de hocamız, bir mevzu hadisi yazsa bile, bu hadis mevzudur diyor arkasından. Altında da o mânayı teyit eden birkaç hadîs-i şerîf getirerek “Bak buna bazı alimler mevzu demiş ama esas itibariyle bunun bir mânası vardır. Ben bu mânayı bilmenizi istiyorum.” demiş oluyor. Yani bir mürşit olarak o konunun

bilinmesini istiyor. Biliyorsunuz mevzu bir hadis bile olsa bir söz güzel olabilir bazen. Söz haklı olabilir, güzel olabilir. Onun için Suyûtî'nin eseri *el-Leâli'l-Masnûa* diyor. Yani yapma inciler diyor, *Fi'l-ehâdîsi'l-mevdûa*. Mevzu hadislerle ilgili kitabına böyle isim koymuş. Neyse, yani o kardeşimiz tenkit etmiş. Tabii hadis alimleri biraz fazla böyle sert oluyorlar, tenkit ediyorlar. Etsin, ama tabii tenkidin de ilmi, adabı vardır. Ulemanın ihtilafı vardır. Çağların tabii değişmesiyle yeni gelen insanların öğrendiği bazı bilgiler dolayısıyla eskilerin tenkidi vardır. Bugün belki çok samimi bir İslâm alimi Gazzâlî'ye, Muhyiddin İbn-i Arabî hazretlerine iştirak etmeyebilir. İmâm Rabbânî şu kanaattedir de, Muhyiddin İbn-i Arabî hazretleri şu kanaattedir vesaire. Bu ayrı mesele. Yani bunlar olabilir. Ama ben tekkemizde ders kitabının hadis kitabı olmasını çok büyük bir şey olarak görüyorum. Çok güzel bir işaret olarak görüyorum. Kardeşlerime de söylerken diyorum ki, *Riyâzü's-sâlihîn*'i okuyun. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın neşrettiği sahih bir hadis kitabıdır. Toplantılarınızda onları okuyun diye söylüyorum.

Hocamız bize Allah'a hamd ü senâlar olsun. Ben de kendimi niçin hocamıza halef seçildiğimi vallaha bilemiyorum yani, Allah'ın bir nasibi bu böyle. Babam der ki küçükken bazı şeyler vardı, birtakım rüyalardan tahmin ediyorduk filan. Ben yeni evlendiğim zamandan Hocamız söylerdi, evladım benden sonra bu vazifeyi sen yapacaksın diye. Ben utanırdım. Sanırdım ki hocamız 120, 130, 140 yıl yaşayacak da, ben de ihtiyarlayacağım öyle olacak filan diye düşünürdüm. Ama bir şey var kendi kendime düşündüğüm, ben de liseden beri şu *“Telli sazdır bunun adı / Ne âyet dinler ne kadı”* filan gibi şiirlere çok kızardım eskiden beri. Fuzûlî vaize çatmışsa, bilmem şey yapmışsa ona çok kızardım yani. Bayağı bir koyu şeriatçıydım, yani böyle sert bir insandım. Biri böyle biraz vaize hocaya şeye çattı mı, üstüne bir çarpı işareti koyardım ben de, defterden silerdim, kızardım. Elhamdulillah şeriata sımsıkı bağlılığımız vardı. Allah'a hamd ü senalar olsun, Hocamızdan bunu gördük. Yani tarikatın şeriata uygunluğunu, uygun olması gerektiğini gördük ki bu çok büyük bir şey. Başkalarına baktığımız zaman görüyoruz, böyle merasimler, usuller vesaireler görünce.

İzzet Koyunoğlu'nu ziyarete gitmiştim Konya'da. Misalle anlatayım ne demek istediğimi. İzzet Koyunoğlu dedi ki, "Esad bey, ben sana bir eşik ayini göstereyim." dedi. Bir adamını çağırdı. "Eşik ayini yap bakalım." dedi. Biz odada oturuyoruz. İzzet Koyunoğlu kitaplarını bağışlayan, evi müze yapılan şahıs Konya'da. Bir eşik ayini yaptı gelen şahıs. Efendim sağ ayağının başparmağını sol ayağının başparmağı üzerine koydu. Niye düz basmıyorsun, öyle koyuyorsun? E bir mânası varmış. Ama bu mâna nereden çıkıyor, yani hangi kaynaktan geliyor? Efendim bilmem şöyle yaptı, böyle yaptı, ben şu anda detayı unuttum. Eşik öptü, sağ tarafı öptü, sol tarafı öptü. Bu ne? Bu eşik ayinidir falanca tarikatta, Bektaşî tarikatında filan diye söyledi. Evet, her tarikatın bir âyini, erkânı oluyor ama mühim olan sünnet-i seniyyeye uygunluk. Sünnet-i seniyyeye uygun değilse nasıl savunacaksınız? Nasıl müdafaa edeceksiniz? Ne diyeceksiniz yapılan şeyleri? Doğruyu eğriden nasıl ayıracaksınız kıstas şeriat olmadıktan sonra? Şeriatın ahkâmı, haber-i sâdık olmadıktan sonra ne yapacaksınız?

d. Allah Bizi Şeriata Bağlı Mutasavvıflar Eyledi

Elhamdülillah ondan hamd ü senalar ediyorum ki Allahu Teâlâ hazretleri bizi şariatçı mutasavvıflar eyledi elhamdülillah. Şeriatten ayırmadı. Hocamızdan takvanın üstün olduğunu gördük. Tevazu'un üstün olduğunu öğrendik. Halka hizmetin ibadet olduğunu öğrendik. Ziyaretin en sevaplı iş olduğunu öğrendik. Dönüp dönüp şöyle söylemişti, "Yani şu ziyaretlerimiz olmasa bizim halimiz nice olur?" demişti. Yemek yemeye gidiyoruz, ihvanın toplantısı, çok teşvik ederdi hocamız. Ziyaretlere çok önem verirdi. Kardeşin kardeşini sevmesini öğrendik.

Bizim bir imam kardeşimizle bir müezzin kardeşimizin bir camide ihtilafı olmuş. Gelmişler, "Efendim bunlar biraz çekişiyorlar, ne tavsiye edersiniz?" demişler. "Dervişliği tavsiye ederim." demiş kısaca. Dervişliği tavsiye ederim demiş. Yani hoş görecek. O ona kızmayacak, o ona tahammül edecek. İdare edecekler, problem çıkmayacak. Problem çıktı mı, dervişlik yapılmıyor demek ki. Dervişliği tavsiye ederim demiş. Yine bir imam, "Efendim,

yani televizyon olsa evde ne mâni var? Düğmesi yok mu? Düğmesini çeviririz, istemediğimiz sahneyi kapatırız.” demiş. Celallenmiş Hocamız o zaman. Hem celal hem cemal sıfatını toplamış, buyurmuştu kardeşimiz Mahmut Bey. Celallenmiş. Şöyle doğrulmuş arslan gibi üstüne gidip; “Onu yapmak için evliya olmak lazım!” demiş. Bir azarlamış onu yani. Düğme var ama hadi bakalım kapat filmin en heyecanlı yerinde, kapatamazsın. Kapatamazsın, zaten kapatıncaya kadar iş işten geçer.

Ankara’da vaaz verdim. Hadis dersini verdim. Eve geldik. Yusuf İslâm’ın programı var dediler 32. Gün’de, birkaç sene önce bu. Yusuf İslâm da müslüman olmuş bir kardeşimiz. Ben hasta olduğum zaman hastaneye de ziyaretimize filan gelmişti, biraz muârefemiz oldu. Dur bakalım şunu seyredelim dedik. Neydi o? Birand, Mehmet Ali Birand, programı hazırlayan. Tilki gibi düşünmüş taşınmış, müslümanlara nasıl oyun ederim diye. Şey gösterecek, Yusuf İslâm’ı gösterecek programında ama baş tarafına öyle bir şey koymuş ki müstehcen bir filmin konusu, onu koymuş. İşte müstehcen filmde müstehcen sahneler var, önce onları koymuş. Belki kıskıs da gülüyordu

yani. Müslümanları, yobazları, softaları amma şey yaptım ha filan diye, böyle oyuna tuzağa düşürdüm diye. Pattadak karşımıza o sahneler gelmesin mi? Biz Yusuf İslâm'ı beklerken karşımıza en müstehcen sahneler çıkıverdi. Hadi bakalım. Kaçıncaya kadar yani iş işten geçiyor. Ok yaydan fırlamış oluyor, zor. Onun için böyle takvaya dayalı, sünnet-i seniyyeye bağlı, böyle Kur'an yolunda bir yol bize gösterdi hocamız.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi Kur'ân-ı Kerîm'inden ayırmasın. Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine sımsıkı temessük ederek yaşamayı nasip eylesin. Tabii zahirde kalıp bâtının esrarını bilmeyen, bir nevi cahil durumda kalan insanlar eylemesin. Marifetullahın esrarına aşına eylesin. Tarikatın esrarına, adabına, ahlakına sahip eylesin. Böylece ârif-i billah, Allah'ı bilen ârif kullar olarak yaşamayı, âşık-ı sâdıklar olarak hayırlı işler yapmayı nasip eylesin. Huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak varacak bir ömür sürmeyi cümlemize lütfuyla keremiyle nasip ve müyesser eylesin. Tevfikini cümlemize refik eylesin. Büyüklerimizimizin yolunda bizi daim eylesin. Cen-

nette o mübarek büyüklerimizle bizleri buluştursun diyorum. Hepinizi hürmetle selamlıyorum.

es-Selamu aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

**20 Cemâziye'l-Âhir 1416 /
13.11.1995**

[Bütün ANMA PROGRAMLARIN'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

